

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **N. V. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2015, čj. MV-144089-4/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 20. 6. 2017, čj. 65 A 85/2015-23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal dne 3. 3. 2015 o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná (OSVČ) podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Ministerstvo vnitra však jeho žádosti nevyhovělo a rozhodlo, že povolení k pobytu žalobci neprodlužuje, neboť žalobce neplní účel pobytu – výrok I rozhodnutí [ve smyslu § 35 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců] – a rovněž byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území ČR - výrok II rozhodnutí [ve smyslu § 35 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona]. Žalobce totiž od počátku roku 2013 minimálně do 12. 2. 2015 vykonával závislou práci – pracoval jako kuchař v restauraci, ačkoliv měl naposledy od 24. 3. 2013 do 23. 3. 2015 prodloužen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání jako OSVČ.

[2] Žalovaná změnila rozhodnutí ministerstva tak, že žalobcovu žádost zamítla pouze z důvodu uvedeného ve výroku II rozhodnutí, neboť v době rozhodování o odvolání neměla k dispozici dostatek podkladů pro posouzení správnosti výroku I, tedy zda žalobce aktuálně plní, či neplní účel povolení k pobytu. Skutečnost, že žalobce během platnosti povolení neplnil účel pobytu (podnikání), ale vykonával závislou práci v restauraci bez povolení úřadu práce, však představuje jinou závažnou překážku jeho pobytu na území ČR, pro kterou nelze jeho povolení prodloužit. Rozhodnutí ministerstva podle žalované nezasahuje nepřiměřeně do žalobcova rodinného života, neboť manželku a dceru má žalobce ve Vietnamu a vztah se ženou, který zde navázal, není natolik intenzivní, aby odůvodnil žalobcovo setrvání na území ČR.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalované pak zamítl krajský soud rozsudkem uvedeným v záhlaví.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítl nesprávné posouzení právní otázky a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.].

[5] Stěžovatel trvá na tom, že žalovaná nezjistila správně stav věci, neboť skutečnost, že stěžovatel nepodniká v oboru podle svého živnostenského oprávnění, což představuje překážku pobytu na území ČR, ministerstvo zjistilo z protokolu o výslechu stěžovatele ze dne 12. 2. 2015, který však pořídilo v rámci řízení o jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu. Žádný další důkaz (např. výslech stěžovatele) ministerstvo nezajistilo. Žalovaná potvrdila postup ministerstva, ale podle stěžovatele se nedostatečně vypořádala s jeho odvolací námitkou, která mířila proti tomuto postupu, což způsobuje nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí. Protože krajský soud nedostatečně vypořádal námitku týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, zatížil vadou nepřezkoumatelnosti také svůj rozsudek.

[6] V další námitce stěžovatel považuje za nedostatečná odůvodnění správních orgánů zejména v souvislosti s otázkou, zda rozhodnutí nezasáhne nepřiměřeně do jeho rodinného života. Podle stěžovatele je třeba, aby se správní orgány všemi kritérii podle § 174a zákona o pobytu cizinců. To však žalovaná ani ministerstvo neudělaly. Stěžovatel proto navrhl, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě a na odůvodnění rozsudku krajského soudu, s jehož závěry souhlasí. Navrhla, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] NSS se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Pokud by totiž rozsudek krajského soudu trpěl takovou vadou,

mohlo by to mít za následek, že NSS nebude mít možnost přezkoumat další stěžovatelovy námitky; sama o sobě by pak tato vada odůvodnila zrušení napadeného rozsudku.

[10] Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Krajský soud se dostatečně věnoval zjištěním žalované i tvrzením stěžovatele, popsal rozhodný skutkový stav a se všemi žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal. NSS se pak zcela ztotožňuje s právním hodnocením, které provedl krajský soud, neboť stěžovatel v kasační stížnosti pouze opakuje svá obecná tvrzení z předchozího soudního řízení a nepřednesl žádné argumenty, které by mohly závěry krajského soudu zpochybnit. NSS proto jen krátce závěry krajského soudu shrne.

[11] Ze správního spisu (z protokolu o výslechu stěžovatele k jeho žádosti o trvalý pobyt) plyne, že stěžovatelova výdělečná činnost není výkonem živnosti, neboť ji sice vykonává soustavně, osobně a za účelem zisku, ale nikoli samostatně a na vlastní odpovědnost. Jeho úkolem v restauraci je pouze připravovat jídla podle pokynů majitele restaurace v rámci pevně stanovené pracovní doby. Suroviny, vybavení kuchyně a ostatní organizační věci zajišťuje majitel restaurace. Z výpovědi stěžovatele neplyne, že by byl oprávněn jakkoliv ovlivňovat chod kuchyně či samotné restaurace.

[12] NSS se již mnohokrát zabýval požadavky na výkon podnikatelské činnosti pro potřeby dlouhodobého povolení pobytu za účelem podnikání a vyslovil, že v případě tohoto povolení se rozumí plněním účelu faktické vykonávání podnikatelské činnosti. Nestačí tedy mít pouhé oprávnění podnikat, pokud žadatel fakticky nevykonává podnikatelskou činnost (srov. např. rozsudky ze dne 18. 9. 2014, čj. 7 Azs 144/2014-35, nebo ze dne 6. 11. 2014, čj. 9 Azs 219/2014-39). Stěžovatel v době platnosti předchozího povolení prokazatelně neplnil jeho účel a alespoň dva roky obcházel zákon o zaměstnanosti tím, že vykonával závislou práci bez platného povolení k zaměstnání. To vyplývá ze sdělení úřadu práce ze dne 23. 2. 2015, které si ministerstvo vyžádalo a podle kterého stěžovatel není veden v evidenci vydaných povolení k zaměstnání. Tuto skutečnost lze jistě podřadit pod pojem jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ve spojení s dalšími výše uvedenými (viz bod [1]) ustanoveními. Proto žalovaná správně stěžovateli neprodloužila jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

[13] Otázku, zda je přípustné použít protokol o výslechu stěžovatele z jiného řízení (ve věci žádosti o trvalý pobyt), již stěžovateli zevrubně vysvětlil krajský soud. NSS se jí zabýval např. v rozsudku ze dne 22. 12. 2016, čj. 5 Azs 133/2016-38, a uvedl, že pokud při výslechu cizince vyplynou najevo skutečnosti rozhodné pro zjištění skutkového stavu v jiném řízení, které vede tento správní orgán – např. že cizinec neplní účel, pro který mu byl povolen dlouhodobý pobyt na území ČR – může být protokol o jeho výslechu použit jako podklad a proveden jako důkaz rovněž v tomto jiném řízení. Tento rozsudek navazuje na rozsudek ze dne 22. 7. 2009, čj. 1 Afs 19/2009-57, ve kterém NSS připouští použití důkazů z jiného řízení, pokud správní orgán tyto důkazy pořídil a získal do dispozice v souladu se zákonem, zpřístupní je účastníku řízení a umožní mu na ně reagovat.

[14] To se v tomto případě stalo – ministerstvo vyslechlo stěžovatele jako účastníka v rámci řízení o jeho žádosti o trvalý pobyt a umožnilo mu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Jak uvedl krajský soud, podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců jsou správní orgány oprávněny (ne však povinny) vyslechnout účastníka řízení, pokud je to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci. Zde byl skutečný stav věci zjištěn dostatečně určitě, a nebylo proto třeba stěžovatele znovu vyslýchat, neboť ačkoliv byl stěžovatel zastoupen advokátem, neuvedl žádné skutečnosti, které by zpochybnily zjištěný skutkový stav a odůvodnily nutnost provést jeho nový výslech.

[15] Krajský soud i žalovaná dostatečně vyvrátili i námitku přiměřenosti rozhodnutí ohledně dopadu na stěžovatelův rodinný život (krajský soud na str. 10 rozsudku výslovně uvedl místo, kde se tímto hlediskem žalovaná ve svém rozhodnutí *„pečlivě“* zabývá). Oba rozhodující orgány odkázaly na rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-36, podle kterého správní orgán nemusí výslovně vyjmenovávat všech jedenáct kritérií, která jsou uvedena v § 174a zákona o pobytu cizinců. NSS se závěrem zde uvedeným souhlasí a nepovažuje za účelné tento rozsudek znovu rozebírat. Stěžovatel má rodinu – manželku a dceru – ve svém domovském státě a již dvakrát je během svého pobytu na území ČR navštívil. S manželkou se rozvádět nechce. Do těchto rodinných vazeb tedy může rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu zasáhnout spíše v pozitivním směru. Naopak na území ČR stěžovatel nemá žádného rodinného příslušníka a nemá zde ani stálé bydlení (stěžovatel má místo pobytu hlášeno na adrese v Olomouci, přebývá však převážně v Praze kvůli práci a párkrát do měsíce přespává v Brně).

[16] Stěžovatel se sice zmínil o svém vztahu s jinou ženou na území ČR, se kterou však nevede společnou domácnost; vídají se jen asi dvakrát za měsíc, když stěžovatel přijede do Brna, kde tato žena také žije. Tato vazba zjevně není natolik pevná, aby odůvodnila prodloužení stěžovatelova pobytového oprávnění. Stěžovatel pak v odvolání proti rozhodnutí ministerstva neuvedl žádné další skutečnosti, které by žalovaná měla nově brát v potaz při rozhodování o přiměřenosti rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů se tedy i podle NSS zabývaly v dostatečném rozsahu dopadem rozhodnutí o neprodloužení provolení k dlouhodobému pobytu na stěžovatelův rodinný život a posuzovaly ta hlediska, která byla pro stěžovatelovu věc podstatná.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů nepřísluší. Žalované v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2018

pokračování

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu